

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

פרשת תזריע מצורע
תשפ"ג

גליון
ה'

שיעורי חינוך

יום חמישי פרשת חיי שרה ה'תשפ"ג - קרית ברסלב ליברטי יע"א

ראו את את הכוח של מלה טובה מה פועלים כשמכניסים תקנה באדם.

"אתה משהו!"

כשיש ילד בפתח שכלם אומרים לו: "אתה לא תוכל להצליח", "אתה לא תוכל להצליח", בנדאי שהוא לא יוכל להצליח, כי כל הסביבה מיאשת אותו מלהשתמש בכוחות שלו ולרצות ולנסות שוב להיות טוב. אבל אם המלמד, המחנך או המחנכת אומרים: "אתה פן תוכל להצליח", "אתה פן יכול", "אתה משהוא", וכשילד אומר: "אני לא יודע לצבע", מחזקים אותו בדברי עידוד: "אתה פן יכול", "תעשה ככה וככה", "ואו, אתה עושה כל כך יפה", "אתה כל כך טוב", בסוף הוא יוכל להצליח.

היום היא כבר יודעת...

אני מבקש מהמחנכים והמחנכות היקרים: יתכן שקשה לשמע את מה שאני הולך עכשיו להגיד לכם, אבל תשמעו למה שאני אומר לכם. נכון הדבר שצריכים ללמד את הילדים את כל הלמודים, וצריכים למלאות את כל סדר היום, אבל בראש שלכם תדעו טוב שאפלו אם הילד לא ידע חשבון, לא קרה שום דבר! זה לא פוטר מלהכין את חמר הלמוד, ובנדאי שצריכים ללמד חשבון, אבל בשקט בתוכם, עליכם לדעת, שלא יקרה שום דבר אם תלמידה לא תדע חשבון, זה לא מפריע בכלל אחרי החתונה.

כשאחת מאחיותי הייתה קטנה התקשרה המנהלת שלה לאמי ואמרה לה: "הבת שלך לא יכולה לעלות פתה

וספר: כששכבתי בבית החולים רדום, שמעתי איך שכלם אומרים עלי: "הוא לא יעבר את זה", ולכן לא הייתה לי טפת כוח לרצות להלחם עם החלי, כי אני במילא לא ישרד את זה, פתאום שמעתי את הרופא הזה אומר: "הוא עוד יכול לשרד את זה", "הוא הולך להתעורר", "הוא ישאר בחיים", המלים שלו נתנו לי כוח ועצמה לרצות להלחם בחולי, כי סוף סוף שמעתי שיש אחד שנותן לי תקנה, וכך התחלתי בעודי (כמעט) מת כבר, להלחם עם החלי, עד שנרפאתי לגמרי, ואני יכול כבר לעשות את סעודת ההודיה!

ההורים אכן הזמינו את הרופא לסעודת הודאה, וכשהגיע הרופא קם הבחור וספר לקהל את הספור שקרה לו בבית החולים, והוא פנה לרופא ואמר לו: "אתה הצלת את חיי! שכבתי כבר כמעט מת, בלי טפת כוח, הקשבתי לכל השיחות סביבי שכלם אמרו בפרוש: "הוא לא ישרד את זה, וכך לא היה לי את הכוח להלחם בחלי, לפתע אני שומע אותך אומר שאני פן אשרד את זה, אז קבלתי כוחות כדי לרצות להלחם עם החלי, וכך התרפאתי!"

אומר לו הרופא: "דע לה שאפלו לא אמרתי את המשפטים האלו עליך... עליך סברתי בדיוק כמו כלם שאתה לא תשרד את זה, כי במצב שהיית באמת לא היה לה סכוי לשרד את זה! אלא שבחדר שלך שכב חולה נוסף, ועל החולה הוא אמרתי שהוא עוד ישרד את זה, אתה חשבת שדברתי עליך, וזה נתן לה את הכוח להבריא!" כל הנוכחים בסעודה פרוצו בבכי, הם

אנו ממשיכים בעזרת ה' לחלקו השני של השעור שנמסר למחנכים על ידי ראש הישיבה שליט"א בקרית ברסלב ליברטי יע"א, ביום חמישי פרשת חיי שרה ה'תשפ"ג.

הכוח של מלה טובה

אני משוחח כל יום עם אמי תחי', ולאחרונה היא אמרה לי: "יש לי לספר לה ספור נפלא מאוד", היה בחור שהיה חולה מאוד, השם ישמרנו, הוא שכב בבית החולים במחלקת טפול נמרץ במצב קשה מאוד, מחבר להנשמה הוא כבר לא פתח את עיניו והרופאים אמרו שכל הנראה הוא כבר לא שומע את מה שמדברים אליו.

(השם יעזר שלא תצטרכו אף פעם לראות את מה שמתרחש שם. אחרי חתנתי הייתי ישן פעם בשבוע במחלקה הזאת, על יד חולים יהודים. ברשות אשתי, ולא רק שקבלתי רשות, אלא זאת היא הייתה מבקשת אותי, כי אמא שלה הייתה עובדת בארגון שעוסק בסדור שמירה על חולים בלילות. אז ראיתי במחלקת טפול נמרץ איך ששוכבים יהודים על מטות אחת על יד השניה, מזעזע מאוד לראות את זה).

למעשה השם יתברך עזר שתוף ימים בודדים פקח הבחור את עיניו, והתחיל להתרפא, וברוך השם תוף תקופה קצרה, התחילו כבר להתכונן לעריכת סעודת הודיה.

נלחם בחולי בעודו מת

הבחור בקש מאביו לקרא לסעודת הודיה רופא מסים מאותו בית חולים,

כנראה שהספור לא קרה באמת, אבל זה 'משל אמת', חיוני מאוד לכל ילד שיִדברו אתו, ושיִתנו לו מלה טובה, זה עוד יותר חשוב מאכל ושתיה.

לחיות בשביל הילדים

מבחוץ יכול להראות על בית חנוך, שהכל מתקתק, מחנכות באות והולכות, לתלמידות יש ספרים ומחברות, יש רחש בחש, אבל אין שם לב, אף אחד לא מסתכל על הילד, אף אחד לא מתעניין בילד, לא אומרים מלה טובה: "הנעלים שלך מאוד יפות", "השער שלך יפות", "את כל כך מתוקה". זה נותן חיים לילדים, אותו דבר עם בנים, אליהם לא צריכים לדבר מהנעלים והבגדים, אבל כן צריכים להגיד: "אתה ילד כל כך טוב", "אתה ילד כל כך יקר" "אתה מתנהג כל כך טוב".

הקדוש ברוך יעזר שיהיה לכם רב הצלחה, ותשרה שכינה במעשי ידכם.

אותו דבר יש אצל מלמדים, או שהמלמד מחליט ש"אף אחד לא לדעת כלום" או ש"כל הילדים צריכים לדעת!" אבל צריכים לקחת את דרך האמצע, כל הילדים צריכים ללמד אבל לא יקרה כלום אם לא יודעים!

הדבר הכי נחוץ בחיים

העקר הוא לבנות את הילד, לתת מלה טובה לילד, לדאג שכל ילד יקבל חיוך, שכל ילד יקבל לטפה, זה מאוד בריא לילד.

בילדותי כשאמה שלי הייתה מאכילה אותי ארוחת ערב, היא ספרה לי ספור, ואני זוכר את הספור עד היום, זה היה ספור מפחיד: הייתה עיר שרצתה להוכיח מה הדבר הכי חשוב בחיי האדם, הם לקחו בית חולים שלם של מאות תינוקים גויים, לקחו אותם מהאמהות, הכניסו אותם בתוך בנין סגור, ונתנו להם שם אכל ואת כל מה שהם צריכים, אבל לאט לאט מתו כל הילדים, כי לא היה להם את הלטיפה והחבוק של האמא!

בשנה הבאה פי כבר גמרו ללמד חבור והיא עדין לא יודעת, היא לא קולטת שתפוח ועוד תפוח שוה שני תפוחים!" ואמא שלי הפצירה במנהלת ואמרה לה: " מה אכפת לך שהיא לא יודעת את זה, היא לא מפריעה בפתה, היא לא מתחצפת, תרשי לה לעלות פתה עם כל הפנות", והיא באמת עלתה עם כל הפתה, והיום היא כבר יודעת שתפוח ועוד תפוח שוה שני תפוחים... לא קרה שום דבר שהיא לא קלטה את זה ביחד עם כל הפתה.

דרך האמצע

אנשים הם עצלים, ולכן הם נוקטים בקיצוניות: או שמרשים לילדים לעשות את כל מה שהם רוצים, סוחבים את השטרמיץ של האבא, שמים לו גזר באזן, סוחבים לו את הזקן... והאבא לא מציץ. או שהילדים חייבים להיות חילים, והורסים את הילדים, כך העולם נוהג, אין דרך אמצע. אבל בהיכל הקדש מלמדים: "לך באמצע", הילדים לא יכולים לקפץ עליה, ואמה לא צריכה להרס אותם.

חוזק לבית היהודי

מאת ראש הישיבה שליט"א

לדבר יפה בבית

עוד דבר יפה שאפשר לתת לילדים, שמדברים יפה אל הבעל. ילדים שגדלים בבית שבו הבעל והאשה מדברים יפה אחד אל השני, ולא מרימים את הקול אחד על השני, הילדים האלו גדלים בריאים בנפשם, והילדים האלו לא ירצו אף פעם לעזוב את הבית, כי הם לא ירצו לצער את ההורים שלהם.

אבל ילדים הגדלים בבית שבו צועקים אחד על השני, מתנשאים אחד על השני, ואפלו שהאשה צודקת, היא צועקת על הבעל: "אתה לא צודק!" או שהיא צועקת: "אי אפשר לחזור עכשיו הביתה!", הילדים יחפשו אחר כך דרכים אחרות, דרכים רעות השם ישמרנו.

מרוז הנוך

מקול ברסלב

לשמיעת כל שיעורי החינוך
(באידיש)

מראש הישיבה שליט"א

בקול ברסלב
הקישו 1-2-4-2-1

- שמעו ותחי נפשכם -

שבוע הבא

במדור המכתבים

• האם ילד חייב לצית בפעם הראשונה?

• מה לעשות אם הילדים שלי שלא רוצים לשבת בשלחן השבת?

**דברי חזוק נפלאים למלמדים
שדבר ראש הישיבה שליט"א
אחרי השעור בדרך הגמרא.**

מה פן ישאר?

אין עוד עבודה חשובה יותר
מלשבת עם ילדי ישראל להדריך
ולחנך אותם ביראת שמים.

החיים עוברים, כל אחד
מסתלק מהעולם. הצדיק
הקדוש רבי נתן זכרונו לברכה
היה גר בעירת ברסלב ברחוב
שבו התקיים השוק, (כמו היום
בבורו פארק ברחוב השלוש
עשרה, או בויליאמסבורג ברחוב
וואלאבאוט), הרחוב היה תמיד
שוקק חיים. פעם אחת הסתפל רבי
נתן מהחלון ואמר: "בעוד חמשים
שנה, יהיה אותו שוק, אלא עם
אנשים אחרים וסוסים אחרים".
בעוד חמשים שנה, ישמעו אותם
קולות, יצפרו ויאבקו על חניה,
אנשים יחשבו שהם הולכים
לכבש את העולם, אלא אנשים
אחרים, סוסים אחרים, ומכוניות
אחרות, מה פן ישאר מהיום הזה?

מה שהמלמד ישב ולמד עם ילדי
ישראל יראת שמים!

ארבעים שנה הוא דבר מהשם יתברך!

ראש הישיבה פנה לאחד
מהמלמדים בהיכל הקדש, שסבו
היה מלמד: "תראה את סבא שלך,
הוא היה מלמד במשך ארבעים
שנה, את זה הוא לקח אתו למעלה
לשמים, שהוא ישב ארבעים שנה
ודבר עם ילדים מהשם יתברך!"

מה נשאר מהפן אדם?

כל אחד מודקן, עכשיו אתה
עדין יכול לסדר את הזקן, לשרוף
את הנעלים, לסגר את המכנסים,
כשמזדקנים, השרירים כבר לא
חזקים כל כך, וזקוקים כבר לעזרה
של אנשים.

בערב שבת קדש כשאני הולך
עם בני הקטן למקוה, אני מלביש
אותו ואני אומר לו: "אתה רואה?
עכשיו כשאתה עדין ילד קטן
ואתה עדין לא יכול לקשר את
הנעלים, אני עוזר לך, אז כשאני
יהיה זקן, ולא אוכל ללכת לבד

למקוה, אתה לא תשאיר אותי
בבית, אלא גם תקח אותי למקוה,
ותעזר לי להתלבש?" והוא שואל
אותי: "אבא, מה זה נקרא, אתה
לא תוכל ללכת?" ואני עונה לו:
"אני לא יודע, אני מקוה אל השם
יתברך שיהיה לי כוח עד מאה
ועשרים שנה, אבל אם לא יהיה
לי כוח אתה תקח אותי מהבית
למקוה, כמו שאני לוקח אותך
עכשיו למקוה בשאתה קטן",
ואז הוא אומר לי: "בסדר, אני
אקח אותך למקוה, ואני יעזר לך
בהכל..."

ככה זה כשמזדקנים, אי אפשר
להתלבש לבד, אי אפשר לעשות
כלום לבד, ומה פן נשאר מהפן
אדם? מה שישבת עם ילדים
והכנסת בהם אמונה, זה נשאר
לנצח.

יתן לכם השם יתברך הצלחה
וסייעתא דשמיא.

מכתבים בעניני חנוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

איך מכניסים אמונה בילדים?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני אמא לחמשה ילדים מתוקים
בלי עין הרע וכל התכלית והתקוה שלי
בחיים היא לגדל את ילדי עם אמונה
ויראת שמים, שהם יחיו עם הקדוש
ברוך הוא.

בני בן העשר אמר לי לאחרונה שיש
לו קשיות על האמונה, כששאלתי אותו
למה הוא מתכוון, הוא אמר לי שהוא
מבקש הרבה פעמים דברים מהשם
יתברך והוא לא מקבל אותם.

מאד נבהלתי מזה, כנראה שאין
לי את הדרך הנכונה איך לדבר אל
הילדים שלי מאמונה, איך להכניס את
הקדוש ברוך הוא בלב שלהם.

אולי ראש הישיבה שליט"א יכול
לתת לי עצה והדרכה איך לדבר אל
הילדים שלי, ואיך להכניס בהם את
האמונה הקדושה.

תודה רבה.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת
וזאת הפרכה, י"ד תשרי, ערב חג
הסוכות, שנת תשע"ט לפרט קטן

מרת ... תחי'.

קבלתי את המכתב.

רבנו ז"ל ספר איך הוא זכה להתחיל
לעבד את השם יתברך; זה התחיל על
ידי שהוא שמע ספורי צדיקים, כי אמו
של רבנו, פיגא, קבלה בירושה את בית
אמה - הצדקת אדל - בתו של הבעל
שם טוב הקדוש, שהיא קבלה את

הבית בירושה מאביה הבעל שם טוב
הקדוש זכותו יגן עלינו.

בבית הזה רבנו ז"ל נולד.
כשתלמידי הבעל שם טוב הקדוש
היו מגיעים למעזיבוזו לציונו של רבם
- הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן
עלינו, הם היו נכנסים לבית של הבעל
שם טוב ונזכרים בזמנים שהם היו
אצל הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו,
הם היו משוחחים ביניהם על רבם
הגדול. רבנו היה אז ילד צעיר והוא
היה מקשיב לשיחות של אותם קדושי
עליון, הצדיקים תלמידי הבעל שם
טוב זכותו יגן עלינו.

פעם רבנו שמע את ספור לדתו
של הבעל שם טוב הקדוש, שאמו
שרה היתה מבגרת מאד בעת שילדה
את הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו
ומיד אחר כך היא נפטרה, לאחר מכן

כְּשֶׁהִבְעֵל שֵׁם טוֹב הִיָּה בֶן חֲמֵשׁ אַבָּא שְׁלוֹ קָרָא אוֹתוֹ אֵלָיו וְאָמַר לוֹ בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "יִשְׂרָאֵלִיךְ! אֲנִי עוֹזֵב עֲלֶיךָ אֶת הָעוֹלָם - כְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ, זָכַר שְׂאֵתָה אֶף פַּעַם לֹא לְבַד, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵתְךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, אֵל תִּפְחַד מֵאֶף אֶחָד", וּבְמַלִּים אֵלוֹ הוּא נִפְטָר.

הִבְעֵל שֵׁם טוֹב גָּדַל לְבַדוֹ בְּעוֹלָם הַגְּדוֹל, אֲבָל הוּא תָּמִיד זָכַר אֶת מְלוֹתָיו הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל אַבָּא שְׁלוֹ: "זָכַר שְׂאֵתָה אֶף פַּעַם לֹא לְבַד, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵתְךָ, עִמָּךְ וְאַצְלָךְ, אֵל תִּפְחַד מֵאֶף אֶחָד", עִם הַמַּלְאִים הָאֵלוֹ הוּא חֵי וְקַיִם אוֹתָן לְמַעֲשֵׂה, מֵה שֶׁהוּא הִיָּה צָרִיךְ הוּא בְּקֶשׁ מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ. עַד שֶׁפַּעַם אַחַת הוּא מְטִיל בְּיַעַר בְּעוֹדוֹ שֶׁר לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, פְּתָאוֹם הוּא רוֹאֵה שְׁמִיגֵיעַ אָדָם וְשׁוֹאֵל אוֹתוֹ: "מֵה אֵתָה עוֹשֶׂה כָּאֵן לְבַד בְּיַעַר?" וְהוּא עוֹנֶה לוֹ: "אֲנִי לֹא לְבַד, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא כָּאֵן אֵתִי", אוֹמֵר אוֹתוֹ אָדָם: "הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵתְךָ? הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא לְמַעֲלָה בְּשָׁמַיִם, הוּא מֵאֵד גְּבוּהָ, הוּא עֹזֵב אֶת הָעוֹלָם", וְהוּא מוֹסִיף שְׂזָה פְּסוּק מִפָּרָשׁ (תְּחִלָּה ט, יב): "עֹזֵב ה' אֶת הָאָרֶץ". (שְׁבַאֲמֶת כְּתוּב שֵׁם שְׂאֵיִן לוֹמֵר כְּמוֹ אֵלוֹ שְׂאוֹמְרִים שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא רוֹאֵה מֵה שְׁעוֹשִׂים בַּחֲשָׁף, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹזֵב אוֹתָנוּ).

אוֹתוֹ אָדָם הַמְּשִׁיף לְדַבֵּר אֶל הִבְעֵל שֵׁם טוֹב נִגְדַּד הָאֱמוּנָה, אִז לֶקַח הִבְעֵל שֵׁם טוֹב עֲנָף מֵהָאָרֶץ וְהִתְחִיל לְהַפְתּוֹת אוֹתוֹ, וּבְשִׁעָה שֶׁהִכָּה אֶת הַזְּקָן הַשׁוֹטֵה הוּא צָעֵק אֶת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים צב, ט): "יִתְפָּרְדוּ כָּל פְּעֻלֵי אֲוֶן", פְּתָאוֹם רוֹאֵה הִבְעֵל שֵׁם טוֹב שֶׁהוּא נִעְלָם, הָאָדָם הִיָּה פְּשׁוּט אַחִיזוֹת עֵינָיִם מֵהַסֵּמ"ך מ"ם; מֵאֵז הִבְעֵל שֵׁם טוֹב זָכַרוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ הַתְּחִזָּק עוֹד יוֹתֵר בְּאֱמוּנָה, הוּא רָאֵה שֶׁהַסֵּמ"ך מ"ם רוֹצֵה לְהַסִּית אוֹתוֹ נִגְדַּד הָאֱמוּנָה וְלִכֵּן הוּא עוֹד יוֹתֵר הַתְּחִזָּק.

אֶת הַסְּפוּר הַזֶּה שָׁמַע רַבְּנוּ בְּעוֹדוֹ יְלָד קָטָן. כְּשֶׁרַבְּנוּ שָׁמַע אֶת הַסְּפוּר הַזֶּה נִכְנַס בּוֹ חֲשֵׁק עֲצוּם לְהִיּוֹת צַדִּיק, הוּא הִתְחִיל לְחַשֵּׁב: 'גְּעוּוֹאֵלָד! אֲנִי גַם רוֹצֵה לְהִיּוֹת צַדִּיק! אוֹלֵי אִם אֲנִי גַם אַעֲשֶׂה כֵּן, אֲנִי אֶתְחִיל לְדַבֵּר אֶל הֶשֶׁם

יִתְבָּרַךְ, גַּם אֲנִי אֶהְיֶה צַדִּיק?' מִיָּד רַבְּנוּ יֵצֵא מֵהַבֵּית וְהִלָּךְ לְצִיּוּנוֹ שֶׁל הִבְעֵל שֵׁם טוֹב וּבִכָּה אֶל הֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ: "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי גַם רוֹצֵה לְהִיּוֹת צַדִּיק, אֲנִי גַם רוֹצֵה לְהִיּוֹת יְהוּדִי כְּשֶׁר וְכוּ' וְכוּ'". עַד שֶׁרַבְּנוּ זָכָה לְמֵה שְׂזָכָה.

רוֹאִים מִכָּאֵן שֶׁיְלָד שְׁשׁוּמַע סְפוּר שֶׁל צַדִּיק זֶה מְלַהֵיב אֶת לְבוֹ לְהַפֵּךְ לְצַדִּיק גְּדוֹל.

לִכֵּן אִם אַתָּם רוֹצִים עֲצָה אֵיךְ לְחַנֵּךְ אֶת הַיְלָדִים עִם אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בְּהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ אַתָּם צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁהַעֲצָה הַיָּא לְסַפֵּר לָהֶם אֵינן סוּף סְפוּרִים מִחֲכַמֵּינוּ הַקְדוּשִׁים וּמְצַדִּיקִים.

יְדוּעַ שֶׁהֵרֵב מִצְאָנוּ זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ שֶׁאֵל אֶת הַמְּלַמֵּד שֶׁל בְּנָיו הָאֵם הוּא לוֹמֵד מוֹסֵר עִם יְלָדָיו, וְהַמְּלַמֵּד אֹמֵר: "כֵּן", שֶׁאֵל אוֹתוֹ הֵרֵב מִצְאָנוּ: "אֵיזָה סְפָרִי מוֹסֵר אֵתָה לוֹמֵד אַתָּם?" וְאֹמֵר: "חֹבֶת הַלְּבָבוֹת", אוֹמֵר לוֹ הֵרֵב הַקְדוּשׁ מִצְאָנוּ זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ: "לֹא זֶה אֲנִי מִתְּכַנֵּן לְשׂאוֹל, אֲנִי שׁוֹאֵל הָאֵם אֵתָה מְסַפֵּר לָהֶם סְפוּרִים עַל הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ וְאֲחִיו הַקְדוּשׁ רַבִּי ר' זוֹשָׁא זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ"; כִּי סְפוּרֵי צַדִּיקִים מְלַהֵיבִים אֶת הַלֵּב לְהִיּוֹת יְהוּדִי כְּשֶׁר.

כְּמוֹכֵן שְׁצָרִיךְ שֶׁלְאָדָם בְּעֲצָמוֹ גַם תְּהִיָּה אֱמוּנָה, אִי אֶפְשָׁר לְמַסֵּר אֱמוּנָה לְשֵׁנִי אֲלֵא אִם הָאָדָם הוּא בְּטָל וּמְבַטֵּל לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ; מוֹהֲרָא שׁ מִפָּרָשׁ בְּזֶה אֶת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים כה, ח): "טוֹב וַיִּשֶׁר ה' עַל כֵּן יוֹרֵה חֲטָאִים בְּדֶרֶךְ", כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְהִיּוֹת 'יּוֹרֵה חֲטָאִים בְּדֶרֶךְ', הוּא רוֹצֵה לְהַחֲזִיר אֲנָשִׁים לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, צָרִיךְ קוֹדֵם לְהַתְקַיֵּם בּוֹ 'טוֹב וַיִּשֶׁר ה'', הוּא צָרִיךְ לְדַעַת בְּתוֹכוֹ שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵל אֶת הָעוֹלָם בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וְרַק כֵּן הוּא יְכוֹל לְהַחֲזִיר יְהוּדִים לְאֱמוּנָה.

אוֹתוֹ דְּבַר עִם הוֹרִים שְׂרוֹצִים לְחַנֵּךְ אֶת הַיְלָדִים שִׁיחִיו עִם אֱמוּנָה; הֵם בְּעֲצָמָם צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת עֲצָמָם לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ וְלִחְיוֹת עִם אֱמוּנָה, כֵּן הַיְלָדִים גַּם יִחְיוּ עִם אֱמוּנָה. כֵּן דְּבַר שְׂקוּרָה בְּבֵית צְרִיכִים לְשָׁמַע אֶת הַבְּטוּי:

"בְּרוּךְ הֶשֶׁם!" "הַכֵּל זֶה הֶשֶׁם!" אִם מְשִׁיחַ נִשְׁפָּף אוֹ נִשְׁפָּר צְרִיכִים לְשָׁמַע: "גַּם זֶה לְטוֹבָה", "מֵה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה - זֶה בְּוֹדָי טוֹב"; בְּשִׁלְחַן הַשֵּׁבֶת צְרִיכִים לְסַפֵּר סְפוּרֵי אֱמוּנָה, סְפוּרֵי תְּפִלָּה - כֵּן תִּכְנַס בְּלִבְּכֶם הָאֱמוּנָה הַטְּהוּרָה.

אֱמוּנָה מְקַבְּלִים כְּשֶׁמְדַבְּרִים עֲלֶיהָ, כְּמֵה שִׁיּוֹתֵר מְדַבְּרִים מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ כֵּן נִבְנִית הָאֱמוּנָה. כְּפִי שֶׁרַבְּנוּ אוֹמֵר (לִיקוּשֵׁי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב', סִימָן מו): "הָאֱמוּנָה תּוֹלָה בְּפֵה שֶׁל אָדָם", כְּמֵה שִׁיּוֹתֵר מְדַבְּרִים עַל אֱמוּנָה כֵּן זוֹכִים אֵלֶיהָ יוֹתֵר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּפְסוּק (תְּהִלִּים פט, ב): "אוֹדִיעַ אֱמוּנָתְךָ בְּפִי", יוֹד הַמְּלָךְ אוֹמֵר: 'עִם הַפֶּה שְׁלִי אֲנִי מְסַפֵּר מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, הִיָּנוּ עַל יְדֵי שְׁמִדְבָרֵינוּ הָאֱמוּנָה בְּפֵה, זֶהוּ בְּעֲצָמוֹ אֱמוּנָה, וְגַם עַל יְדֵי זֶה בְּאִים לְאֱמוּנָה".

לִכֵּן זֶה דְּבַר גְּדוֹל שֶׁתָּמִיד יְדַבְּרוּ מֵהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ, אֵיפֹה שֶׁרַק יְכוֹלִים צְרִיכִים לְהַזְכִּיר אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא; שׁוֹאֵלִים מִיִּשְׁהוּ: "הָאֵם תְּבוּא הַלֵּילָה?" "שֵׁלֵא יַעֲנֶה: "כֵּן", אֲלֵא: "בְּעֲזַרַת הֶשֶׁם"; שׁוֹאֵלִים מִיִּשְׁהוּ: "מֵה שְׁלוֹמְךָ?" "מֵה נִשְׁמַע?" עוֹנִים: "בְּרוּךְ הֶשֶׁם, תוֹדָה לְהֶשֶׁם".

הוֹרִים צְרִיכִים לְבַכּוֹת הַרְבֵּה לְהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְלָדִים כְּשָׁרִים; שֶׁאֵלוֹ אֶת הַחֲתָם סוֹפֵר זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ אֵיךְ הוּא זָכָה לְכֹאֵלוֹ יְלָדִים טוֹבִים, עֲנֵה הַחֲתָם סוֹפֵר זְכוֹתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ: "בְּכָל לַיְלָה כְּשֶׁאֲמַרְתִּי תְּקוּן חֲצוֹת מְלֵאתִי כּוֹס בְּדַמְעוֹת, בְּקִשְׁתִּי עַל יְלָדִים טוֹבִים"; זֶה הַדְּרָךְ לְזָכוֹת לְדוֹרוֹת כְּשָׁרִים.

יְעוֹר הֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁנוֹכַל לְחַנֵּךְ אֶת יְלָדָיו עַל דְּרָךְ הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת.

חג שמח.

...
(עצתו אמונה חלק ה', מכתב תלוי)

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069
ארצות הברית 0191-444-212 / 9060-351-845 / אנגליה 03303502363
קנדה 9090-320-438
...

קול ברסלב
שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066
ארצות הברית 0910-351-845 / 9191-444-212 / אנגליה 03303502361
קנדה 08080-4383 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370
מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com